

Hun havde forudset det og taget sit Parti. Da han nærmede sig med Hatten i Haanden og bad om Tilladelse til at ledsage hende til hendes Port, svarede hun frimodigt: „Værsgo’!“

Men næppe var de kommen over Gaden, før han i ubehersket Tone spurgte hende, om det var sandt, hvad hendes Fætter havde sagt ham, at hun ikke vilde være sammen med ham mere; og da hun ikke straks svarede, gjorde han hende Bebrejdelser for den Kulde, hun viste ham, og for den ubillige Maade, hun bedømte ham paa, bare fordi han engang i taabeligt Overmod havde anholdt om hendes Haand. Hvad Folk behagede at mene om ham som Menneske og Kunstner, var ham i Almindelighed fuldkommen ligegyldigt. Men hendes Ringeagt pinte ham, hendes uretfærdige Vrede var ham en oprigtig Sorg.

Jytte havde hørt paa ham i Tavshed. Hans ophidsede og paagaaende Tone ængstede hende. Først da de stod ved hendes Port, følte hun sig tryk. Her sagde hun roligt afvisende, at hun overhovedet ikke gav sig af med at ringeagte, og at hun var ganske uvidende om, at hun nogensinde havde været vred paa ham. Og da han derefter spurgte hende, om han en Gang, naar han tilfældigt mødte hende alene, maatte have Lov til at standse hende for nærmere at forklare sig, svarede hun igen: „Ja — værsgo’!“ — Hvorpaa hun hilste Godnat og forsvandt ind ad Porten.

Trods den korte Afsked gik Karsten From derfra med et tilfreds Smil om Munden. Han havde ikke ladet sig narre af hendes Ro. Gennem hendes afsnuppede Sæt-